

Một đời thoáng qua!

NGUYỄN BẢO LÂM

Số mệnh đưa đẩy tôi vào học trường Công Chánh mà ước mơ của tôi là được gõ đầu trẻ. Khi hết Petrus Ký, tôi nộp đơn vào Sư Phạm và được chấp thuận vì thuở ấy ít thí sinh, không cần thi tuyển. Nhưng cái thế vì khai sinh nhỏ hơn vài tuổi báo đời nên tôi không đủ tuổi để làm thầy giáo.

Vừa tiếc rẻ và buồn bực lẫn chán nản, tôi chạy lòng vòng nộp đơn đủ trường, cuối cùng đậu vào Công Chánh. Hấp dẫn tôi lúc đó là học bổng cao so với các ngành khác.

Tốt nghiệp với chuyên môn địa chánh, tôi phục vụ tại Tổng Nha Điền Địa. Tôi chọn ngành này vì ruộng vườn là nơi tôi sinh ra và lớn lên. Từ bé, tôi đã yêu dải ruộng xanh đầy mạ non cũng như đồng lúa chín vàng nặng trĩu những bông.

Xong công tác đo đạc trại định cư Cái Sắn, tôi được chuyển về ty Định Tường, nằm ngay trung tâm thành phố Mỹ Tho dễ thương, xinh xinh. Chiều chiều, sau giờ tan sở, cỡi chiếc “ếch bà” vòng quanh tỉnh lỵ hóng gió thật mát mẻ. Cùng các bạn độc thân, chúng tôi đóng đô ở vườn hoa Lạc Hồng, nhìn nam thanh nữ tú dập dìu qua lại. Người ta thì dập dìu còn tôi vẫn cô đơn, có lẽ không duyên không nợ nên “lắm mối tối nằm không”.

Tại đây tôi được phái đi kiểm soát đo đạc trướat hữu hoặc phân mảnh ruộng đất do trắc địa sư thiết lập ở những vùng đất phì nhiêu chung quanh.

Càng đi sâu vào làng xóm dân quê, tôi càng thấy thích và quý mến

tánh tình chất phác của họ. Một bát nước mưa hay một trái dừa đủ làm tôi thấy mát lòng và cảm động.

Sau Định Tường, chuyển chuyển lên Lâm Đồng, tôi thật cô đơn và thấy buồn da diết. Tuổi trẻ hiếu động mà phải bỏ mình nơi tỉnh nhỏ yên tĩnh với những đồi trà ngút ngàn, tôi thật chán nản. Tỉnh lỵ Bảo Lộc mới thành lập với những đường đất đỏ mưa lầy lội khiến tôi nhớ miền Nam vô cùng.

Không bao lâu nhờ được giao phó đo đạc tổng quát gồm tam giác đạc, đa giác đạc, đo chi tiết để thành lập bản đồ tỉnh lỵ, các trại định cư, tôi không còn thời giờ than buồn nữa.

Bảo Lộc có trường Nông Lâm Súc, nơi đó những người bạn mới của tôi đang dạy học. Lũ độc thân chúng tôi tụ họp vào cuối tuần ăn nhậu, bàn “thiên hạ sự”.

Trời hay mưa rỉ rả khiến tôi nhớ nhà khôn xiết. Thú tiêu khiển duy nhất của tôi là săn gà rừng trong vườn café rậm hoặc chim gầm ghì trên cây sấu đầu rợp bóng. Những hôm được nhiều mồi, lũ bạn tập trung thù tạc “chén anh chén chú” thật vui vẻ.

Hơn sáu năm ở đây, tôi đi cùng khắp vùng núi đồi và rất thông thuộc địa hình, địa thế. Tôi thường lui tới vườn trà Lê Văn Phước. Cậu con trai chủ nhân đồn điền này rất thân với tôi. Anh thường dẫn tôi đi săn thỏ, săn cheo ven rừng. Chúng tôi có những kỷ niệm khó quên.

Đồn điền anh nổi tiếng không những về trà mà còn về cây trái như

xoài cát, cam quýt trồng trên sườn đồi thoải thoải, chín đỏ rất đẹp. Với kỹ thuật tân tiến, phân bón đầy đủ, cam vừa ngọt vừa to trái không thua cam Mỹ.

Đặc biệt lan được sưu tầm từ khắp nơi trong rừng sâu nhờ đồng bào Thượng mang về. Những giò lan màu sắc thanh tao treo lủng lẳng trước nhà khiến tôi ngắm nhìn không chán.

Nhắc đến người Thượng, tôi thật sự thương cảm và tội nghiệp cho giống dân thiểu số này. Những ngày nghỉ việc, tôi thường theo đoàn y tế vào áp chiến lược do ty đỡ đầu để phát thuốc, săn sóc sức khỏe hoặc đôn đốc đồng bào đào hầm chông giữ an ninh.

Trước khi chuyển lên Đà Lạt, tôi được cử xử lý thường vụ ty Đà Lạt Tuyên Đức. Thời khoảng này tôi như con thoi đi về giữa hai địa điểm thật bận rộn và mệt mỏi vô cùng nhưng nhờ sức trẻ nên vượt qua được.

Đà Lạt thật êm đềm, dân chúng lịch sự, hiền hòa. Tiếc rằng an ninh chưa ổn định nên tôi không được khám phá những miền núi đồi hẻo lánh đẹp nổi tiếng. Đến đây, bắt đầu khúc quanh mới trong đời tôi: lấy vợ!

Cuộc sống độc thân đi dọc về ngang chấm dứt, ngoài bốn phận công vụ còn trách nhiệm gia đình. Không ai săn đón, mai mối, mời ăn suốt tuần như trước. Nghĩ cũng tiếc, nhưng bù lại khi tan sở, tôi không còn thấy cô đơn vì có một người đang chờ tôi chia sẻ cơm canh nóng hổi.

Hơn ai hết, tôi tin rằng vợ chồng là có duyên tiền định. Tôi và bà xã tuy sống một tỉnh nhưng năng nhỏ hơn tôi nhiều. Từ Nam ra Trung, trải qua một thời gian dài độc thân tôi đã gặp nhiều mối, tưởng nên duyên phận nhưng rốt cuộc tôi vẫn còn cu

ky.

Cuối cùng trở về quê gặp nàng và chúng tôi cưới nhau. Nàng thường cười và chọc tôi khi nhắc tới câu ca dao “ta về ta tắm ao ta, đâu trong đâu đục ao nhà vẫn hơn”. Thế cũng hay vì chúng tôi có những kỷ niệm chung về tỉnh lỵ nhỏ bé, về ngôi trường tiểu học thân thương.

Từ ngày có bà xã, tôi không còn lang thang như xưa mà có chỗ trụ cuối tuần. Khi điểm tâm ngoài phố xong, chúng tôi dạo chợ Hòa Bình mua sắm, xem phim kiếm hiệp Tàu. Những tiểu xảo trong phim làm chúng tôi vui cười thoải mái.

Những ngày lạng lẽ êm êm trôi qua cho đến khi đứa con đầu lòng ra đời làm tôi bận rộn gấp đôi nhưng hạnh phúc cũng tăng thêm.

Vào những đêm cấm trại và ngủ áp chiến lược, lòng tôi không được thanh thản như hồi độc thân. Nỗi lo vợ con ở nhà một mình trên khu đồi vắng vẻ khiến tôi bâng khuâng, trăn trở.

Sáu năm ở xứ lạnh qua nhanh, tôi chuẩn bị về hưu, xin về Long An. Thời gian này là cuối mùa thi hành luật người cày có ruộng, phần lớn đất chưa bồi thường được nằm trong vùng mất an ninh nên khó cấp phát. Hồ sơ đọng lại từ trước quá nhiều khiến tôi phải nỗ lực gấp đôi mới giải quyết một phần lớn để điền chủ khỏi nóng lòng khiếu nại.

Trước khi về quê, tôi đã vạch sẵn chương trình sẽ làm lúc về hưu. Căn nhà nhỏ ở ngoại ô thành phố với vườn tược, ao nuôi cá đủ làm tôi bận rộn suốt quãng cuối cuộc đời. Vừa qua năm mươi tuổi được về hưu thật lý tưởng vì mình đủ sức khỏe để hưởng thụ những năm ít ỏi còn lại.

Ở tỉnh lẻ chẳng có gì giải trí ngoài đồng ruộng chạy dài mênh mông. Ngoài giờ làm việc, hai vợ chồng vác cần câu trúc ra bờ sông hoặc ruộng lúa thả câu. Những lúc

Gió và Mây

LÊN

*Em là một áng mây trời
Anh là ngọn gió chẳng rời xa em*

*Mây mơ mộng đếm sao đêm
Gió dịu nhẹ đưa em ngắm nhìn
Mây mong biết khắp nhân tình
Gió rong du chỉ cho mình đó đây
Mây đùa tung lượn múa bay
Gió hòa điệu sáo điều hay nhịp cùng
Mây hơi che khuất bìa rừng
Gió bày trò nghịch thổi rung lá cành
Mây thường mặc áo trắng thanh
Gió khen Mây đẹp ảnh tranh thua nàng
Mây e thẹn dưới nắng vàng
Gió liềm xua nắng kiếm nàng nâng niu
Mây hay nũng nịu đòi chiều
Gió dâng ngọn sóng thủy triều làm vui
Mây khoe mái tóc đen thui
Gió vờn mái tóc rối vui dễ thương
Mây hôn mưa lệ vấn vương
Gió lo khiến bão bốn phương đổ nàng
Mây xoay mặt trốn chẳng màng
Gió mau dịu ngọt tặng dần hoa tươi
Mây còn che dấu nụ cười
Gió xin chải rối suốt đời cho Mây
Mây ôm Gió liếc: “Anh này”
Gió hôn Mây ghé: “Anh này anh yêu”
Mây thương nhắc khéo: “Em yêu”
Gió say hạnh phúc sớm chiều Gió Mây*

đó, tôi thấy lòng thật thanh tịnh. Phiền não cùng lãng xằng của lục trần bỏ lại sau lưng.

Tưởng rằng cuộc đời tôi trụ tại đây nhưng không ngờ đất nước đổi thay, tất cả đảo lộn. Tôi may mắn thoát được với gia đình và bắt đầu lại từ số không. Từng bước, từng bước, chúng tôi xây dựng lại những gì đã mất. Vật chất có thể bù lại cho tôi ở quê hương thứ hai này nhưng tinh thần tôi mất mát quá nhiều.

Bây con tôi ngày càng lớn và thành nhân trong lúc tuổi đời gặm nhấm lần hồi sức khỏe của tôi. Ngoảnh đầu lại tôi đã thành ông lão

đầu bạc lúc nào không hay. Tôi nhặt nhanh từng mảnh vụn sức khỏe ráp nối lại để thân già này được đứng vững.

Đã hai mươi năm tôi sống nơi xứ người nhưng những giấc mộng về quê hương vẫn còn ám ảnh tôi nhiều đêm. Hy vọng một ngày nào đó tôi được về quê sống những ngày bình thản của tuổi hưu. Lúc nào trong thâm tâm tôi cũng dâng lên niềm thương nhớ:

*“Ngồi đầu vọng mình nguyệt
Đề đầu tư cố hương!”*